

2. Utgör artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationsområdet hinder för att en medlemsstat bibehåller internationell konsumtion i sin lagstiftning?

Den andra frågan ställs för att få klarhet i huruvida en medlemsstat, som anser att yttrandefriheten och medborgarnas tillgång till kulturprodukter väger tyngre än önskemålet om att skydda de nationella rättsinnehavarna mot konkurrens, får underlåta att tillämpa artikel 4.2.

(¹) EGT L 167, 22.6.2001, s. 10.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale di Viterbo av den 2 november 2004 i brottmålsförandet avseende Antonio Antonello

(Mål C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Rättegångsspråk: italienska)

Tribunale di Viterbo, Italien, har, genom beslut av den 2 november 2004, som inkom till domstolens kansli den 17 november 2004, vänt sig till Europeiska gemenskapernas domstol med en begäran om förhandsavgörande i brottmålsförandet avseende Antonio Antonello beträffande följande fråga:

Är artikel 4.1 och 4 bis i L. 401/89 i ändrad lydelse, genom vilken offentliganställda italienska koncessionshavare, och inte utländska bookmakare som agerar som mellanhänder, för närvarande ges rätt att utöva sådan verksamhet som är i fråga i förevarande mål, förenlig med artiklarna 31 EG, 86 EG -43 EG, [sic] 49 EG?

Talan mot Förenade kungariket väckt den 23 november 2004 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Rättegångsspråk: engelska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 23 november 2004 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förenade kungariket. Kommissionen företräds av Gérard Rozet och Nicola Yerrell, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förenade kungariket har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 17.1 i rådets direktiv 93/104/EG av den 23 november 1993 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden, (¹) och enligt artikel 249 EG genom att tillämpa undantaget på arbetstagare för vilka arbetstidens längd delvis inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva, och genom att underlåta att vidta nödvändiga åtgärder för att genomföra rätten till dygns- och veckovila,
2. förplikta Förenade kungariket att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Tillämpning av undantaget i artikel 17.1

I artikel 17.1 föreskrivs en möjlighet för medlemsstaterna att göra avvikelser från vissa artiklar i direktivet när – med hänsyn till det aktuella arbetets särskilda art – arbetstidens längd inte mäts eller bestäms i förväg eller kan bestämmas av arbetstagarna själva.

Förenade kungariket införlivade direktivet med nationell rätt genom Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) (1998 års föreskrifter). Dessa föreskrifter innehöll inledningsvis i regulation 20a ett undantag från bestämmelserna om begränsning av veckoarbetstiden, nattarbetets längd, dygns- och veckovila, vilopauser som i stora drag återgav ordalydelsen av artikel 17.1 i direktivet.